

SRH2014 – Den nultý. Základní otázka – „Proč?“.

„Co tak blbneš? Stále jen ta tvoje Šumava. Copak opravdu netoužíš poznat krásná ostatní místa?“ Tak to je asi obvyklá otázka mých kamarádů. Proč mne to netáhne třeba do Chorvatska? Tak to je těžké vysvětlovat. Možná je to dáno tím, že nenávidím cestování. Myšleno tak, že čas strávený na cestě, do místa pobytu, většinou považuji za totálně pro mne ztracený. Zkrátka člověk má dělat věci, které ho povznášejí a naplňují pocitem klidu a blaha. Připouštím, že to pro někoho může být třeba dovolená na nějakém karibském ostrůvku, samozřejmě s plnou penzí, kde je nádherné koupání a nádherné moře. Pro někoho jiného to může být třeba pobyt stále na jednom známém místě, například chalupě, kde se věnuje již 30 roků údržbě. Stále něco vylepšuje, natírá.... Zkrátka každý jsme jiný a každý za relaxaci považuje něco jiného. Asi nejhorší zklamání pro mne vždy bylo, když mi někdo říkal: „Tam je ti nádherně, ty hory, to koupání a ta strava...“. Většinou jsem byl zklamán. Nastal efekt „vypravovaného filmu“. To zná každý. Sedíte s přáteli a ti se před chvílí vrátili z kina. Ještě plní zážitků Vám začnou vypravovat právě prožitý děj. Závěrem nechybí věta: „To musíš vidět“. Skutečně po takovém vyprávění mám skoro pokaždé pocit, že film musí být plný krásných příhod, které určitě budou lépe prokresleny, než jak mi je nyní vypravovali. Asi jsem nějaký divný, ale závěr po shlédnutí, je pro mne nějaký vyšeptalý“. Co ti známi na tom vlastně měli? A přesně podle pravidla „vypravovaného filmu“ může působit i to SRH. I ty Vaše nejkrásnější místa pro někoho mohou být „fádná“, „divná“, „špinavá“, „bez splachovacího WC“... zkrátka on se zbláznil a jezdí někam do lesů na Šumavu, aby tam žil jako poustevník.

Tak sakra proč to tam tak miluješ? Možná je to dáno i tím, že od narození jsem byl vždy introvert. Zkrátka pro vnitřní uspokojení jsem, potřeboval být sám se sebou, se svými problémy, se svými místy, se svými úvahami, se svými proviněními... Dovolená (podle mne) musí mít i duševně relaxační složku.

A co to rádio v tom? Asi jsem měl smůlu v tom, že jsem byl zplozen na polním dnu 1950 a že rádio do mne vlezlo již v útlém dětství. Zkrátka projekt „SOTA“, je podle mne jedním z nejlepších projektů, které kdy kdo vymyslel. Díky „Sotování“ jsem vylezl na různé pro mne neznámé kopečky a navštívil plno krásných míst, kam bych se pravděpodobně nikdy nedostal. Bavil jsem se jednou s vášnivým geokešistou. Vysvětloval mi, jaká je to paráda, že oni vlastně dělají totéž, ale na daleko vyšší úrovni. Ano částečně má pravdu. Pamatuji, jak jsem dělal své první kešky. Tenkrát ještě nebyly google mapy. Já jsem si jen uložil do GPS souřadnice a vyjel jsem autem přibližně do směru, kde ta keška byla. Nevěděl jsem, kam jdu, jak to tam bude vypadat. Neměl jsem sebou ani mapu. Bylo to nádherné. Nechci se dotknout „kešáků“, ale myslím, že to již tak zdokonalili, že se kešky začali sbírat jako houby. Každý si již předem na satelitních snímcích prohlédne místo a začíná hledat, až když se přiblíží na vzdálenost 20m. Je to zkrátka již o něčem jiném. Myslím, že se dokonce kešky dají sbírat i bez GPS přístroje HI. Pro mne to ztratilo ten „utajovaný“ duch. A to ještě nemluvíme o tom, že se nám nějak inflačně ty kešky rozrostly. Jsou dnes snad na každém rohu.

Ale vraťme se do historie. Jak jsem vlastně s SRH začínal? Samozřejmě to je silně propojené s rádiem. Díky Frantovi OK1DCP, byl jednou v OQI uveřejněn návod na TCVR „Datel“.

Milan OK1IW (ex. OK1DRO), začal se stavbou 4 kusů. Jeden z nich mi věnoval s tím, že se mu nedaří udělat stabilní VFO. Jsem všeobecně znám tím, že nenávidím nestabilitu rádia. Po prvních pokusech s běžným VFO jsem dospěl k závěru, že to na frekvencích kolem 11 MHz, nelze udělat. Již nestabilita kolem 50 Hz, ve mne vyvolávala silné stresy. Nakonec jsem to vyřešil pomocí VXO. Zajímavé na tom je to, že stupnice namalovaná v roce 1991 stále ještě platí a Datel si vesele vysílá dál. Zkrátka to byla dokonalá konstrukce. Datla jsem sebou brával asi až do roku 2001, kdy jsem si pořídil jako jeden z prvních v OK, TCVR FT817. Na všech dovolených jsem vždy natáhl anténu a radoval se ze všech „random“ spojení. To skutečně nebyl problém. Pokud podmínky alespoň trošku umožňovaly spojení, pak po zavolání výzvy se vždy našel někdo, kdo byl ochoten si povídat. Bohužel dnes už to možné není a jak říká Luděk OK1HAS – „Dávání výzvy většinou nevede ke spojení“. V této době (1994), se začal vydávat i velice úspěšný diplom „Letiště české republiky“.

Kdo to nezažil, tak neví, co to bylo. Zkrátka nás to rozhýbalo. V masovém měřítku jsme vyráželi do přírody (letiště), abychom tam zažívali docela slušné pile upy. Pamatuji si, jak jsem prvoaktivoval

(někdy v roce 1994), domažlické letiště. Zkrátka jsem v létě 1994 jen jel kolem. Noc předtím jsem však měl s někým spojení (již si nepamatuji, kdo to byl) a dohodli jsme se na tom, že to zkusíme v 15 hodin. To byla doba, kdy jsem předpokládal průjezd Domažlicemi. Když jsme tam s Janou dorazili, nebyl vůbec čas na výběr místa. Nebyl tam ani žádný strom. Zkrátka jediné, co jsem měl sebou, tak byla dvě pádla. Dipol jsem „zaskřípl“ mezi dveře Škodovky a zbylá ramena přivázal k pádlům (anténa typu pádlovka). Nevím, co se tenkrát stalo, ale dělal jsem asi 50 spojení a z toho jedno až do OM. Pravděpodobně se jednalo o šíření Es vrstvou. Zkrátka to byl zážitek. Po ochladnutí zájmu o diplom „letišť“, vznikaly další diplomy, které již jen kopírovaly tuto geniální původní myšlenku. Žádný z nich již nebyl tak úspěšný. Pamatuji se i na diplom „Lokátory“. Abych si to ztížil, začal jsem vysílat s tzv. „kvadrurních bodů“. To je místa, kde se stýkají 4 lokátory. Z jednoho místa jsem tedy současně aktivoval lokátory čtyři. Pamatuji se, jak jsem jednou do tohoto místa, v kempu Nižbor, postavil celý stan. Zkrátka to byly naše zážitky před existencí Sot. Ke zdokonalení myšlenky „vysílání z přírody“, mne přivedl Jarda OK1MKX. Ten na jedné své dovolené (na kole) vždy ráno vysílal přímo ze stanu. Zkrátka ranní skedy s ním, pro mne byly nesmírně přitažlivé. A tehdy v nás začala uzrávat myšlenka SRH (Summer Radio Hiking). Bohužel, než jsme zjistili, že je to konečně ono, tak nám mužstvo nějak zlenivělo a přibýly mu zdravotní problémy. Jinými slovy z původního týmu dnes již aktivně se zúčastňuje jen Jirka OK1DDQ (OK1FII, OK1MKX).

Možná nyní již p.t. čtenář bude si umět lépe odpovědět na otázku „proč?“. SRH je kombinací duševní a fyzické relaxace. Dokud se mohu hýbat, pak je to pro mne „rajská relaxace“. Ale nechme již toho úvodu a popišme si letošní zážitky.